

SLADKÝ ŽIVOT

Sarah Morganová
Sicilská
nenávist

SARAH MORGANOVÁ

SICILSKÁ NENÁVIST

PŘEKLAD

KLÁRA KOMÁRKOVÁ

Milá čtenářko,

*koukám se na názvy příběhů v edicích Sladký život a Sladký život Duo a nemůžu si pomoci, abych ne-
uvažoval nad mocí slov. Každý to samozřejmě může
cítit jinak – každý jsme totiž jiný –, ale ve mně slova,
slovní spojení „den a noc“, „slunce v poušti“, „oceán
vášně“, „perla“, „Karibik“ vyvolávají představu
dlouhých žhavých večerů s rudým vínem a zpěvem
cikád a ještě delších a žhavějších nocí, kdy se toho
moc nenaspí... a ráno jsou pomuchlaná prostěrad-
la...*

*Jasně, mnohem více je v životě večerů s flanelo-
vou noční košilí a hrníčkem kakaa na dobrou noc...
a třeba s pěknou knížkou...*

A víte co? Vždyť ono to jde (aspoň trochu) spojit.

*Takže si – když tedy zrovna nemáte možnost ně-
čeho onačejšího – užijte žhavých dnů a nocí plných
perel z oceánů vášní klidně i v tom teplém pyžamu
(je přece leden!) a s tím kakaem. A s některou z mých
knížek.*

A pochopitelně po celý rok...

... s láskou

Váš Harlequin

Sarah Morganová

SICILSKÁ NENÁVIST

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Forbidden Ferrara

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2012

Překlad:
Klára Komárková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2012 by Sarah Morgan
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Sicilská nenávist: 2014 by Harlequin Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1242-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1243-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1244-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

V zasedací místnosti se rozhostilo šokované ticho.

Santa Ferraru jejich reakce pobavila, sebejistě se opřel zády do židle. „Jsem si jistý, že s mým projektem budete všichni souhlasit,“ procedil sebevědomě na závěr. „Děkuji vám všem za pozornost.“

„Ty ses zbláznil,“ vyhrkl jeho starší bratr, který jako první prolomil bariéru ticha. Cristiano se nedávno vzdal části odpovědnosti za chod rodinné firmy, aby se mohl více věnovat rodině a dětem. „Je to celé nesmysl.“

„Proč myslíš? Protože tobě se to nepodařilo? Nemusíš si to vyčítat. Je docela normální, že když se muž ožení, ztratí jiskru, protože pozornost musí dělit mezi firmu, ženu a děti.“ Santo úmyslně nezvolil konejšivý tón. Potřeboval sice bratrovu podporu, ale počítal s odporem. Předchozí týdny byly vyplněny horečnou činností, nyní si užíval krátkou přestávku, než se pustí do práce. Nebyl ale ani tak zaslepený, aby si neuvědomil, že bratrovi tiše závidí. Byl to nejenom úspěšný manažer, ale i šťastný manžel a otec dvou dětí. Santo doufal, že i jeho jednou potká stejný osud. Ale teď měl před sebou jiné úkoly. „Mám pocit, jako bych viděl padlého hrdinu. Ale za vinu si to nedávej. Život se třemi ženami otupí nejedno ostří,“ dodal s mírnou škodolibostí.

Někteří muži u stolu si vyměnili nervózní pohledy, jiní zůstali sedět s kamennou tváří. V sázce bylo příliš mnoho.

Cristiano si změřil mladšího bratra povýšeným pohledem. „Ještě jsem pořád předsedou správní rady.“

„Přesně tak. A tak je to i v pořádku, když ses rozhodl stáhnout z výkonné moci, abys mohl měnit plínky. Stačí, když plán schválíš, o realizaci se postarám sám.“ Santo zvolil útočnější tón a Cristiano se zmohl jen na rozpačitý smích. Bratr útočil na jeho autoritu ve firmě, zároveň uznával, že má pravdu, i když to navenek neznělo nejlépe.

„Já přece netvrdím, že tvůj plán nezní ambiciózně. Zrenovovat hotel a rozšířit ho o sportovní aktivity samozřejmě přitáhne jinou strukturu zákazníků, těch výrazně mladších, než sem jezdí v současnosti. A taky uznávám, že západní pobřeží Sicílie má ideální podmínky a potenciál k růstu toho typu turistiky, který se týká mnohem aktivnějších turistů, než jsou rodiny s dětmi a senioři, ale –“ zastavil se a podíval se Santovi do očí se vši vážností, které byl v té chvíli schopen, „ale celý úspěch projektu závisí výlučně na tom, jestli se ti podaří získat další pozemky. A jsou to pozemky, které patří rodině Baracchiových. A já věřím, že starý Baracchi tě spíš zastřelí, než aby ti je prodal.“

Cristiano pojmenoval hlavní kámen úrazu celého projektu a napětí rázem povolilo. Všem u stolu bylo jasné, že tím diskuse končí, protože historie nenávisti obou rodin byla v širokém dalekém okolí dobře známá.

„Tehle problém nech na mě,“ usadil ho Santo úsečně. Cristiano rozčileně vstal od stolu a zamířil k prosklené stěně s výhledem na úchvatně se třpytící Středozemní moře.

„Já netvrdím, že ses jako výkonný ředitel neosvědčil,“ poznamenal chlácholivě. „Každodenní chod firmy zvládáš perfektně a dokonce jsi prosadil věci, do kterých bych se já neodvážil nikdy pustit.“ Otočil se k Santovi. „Ale tohle se ti nemůže podařit. Nemáš šanci. Jenom přiliješ olej do ohně. Tahle válka už trvá přes tři generace, nejlepší by bylo na všechno zapomenout.“

„Ne, mým cílem je, aby se z hotelu Ferrara Beach Club stala naše vlajková loď.“

„Zbytečně mrháš energií.“

Santo se přezíravě pousmál. „Chceš se se mnou vsadit?“

Bratr úsměv neopětoval, ani výzvu nepřijal. „Tady nejde o žádné soupeření mezi námi, Santo. Tuhle sázku prostě vyhrát nemůžeš. A není to tvoje chyba, to si nevyčítej,“ parafrázoval ho pohotově. Cítil převahu staršího a zkušenějšího nad mladickou horlivostí.

„Myslím, že uběhlo dost času, aby se všichni vyrovnali s tragédií, která se stala.“

„To záleží na tom, koho tragédie zasáhla nejvíc,“ namítl Cristiano nesmlouvavě.

Santem zacloumal vztek. Nesnášel, když se mu někdo stavěl na odpor. Zároveň se v něm ozvaly i jiné emoce, temnější a zákeřnější, které se probouzely vždycky, když padlo jméno Baracchiů. Byla to podvědomá reakce posilovaná historií nenávisti jejich rodin. Jako by ji sál od kolébky s matčiným mlékem. „Já nenesu žádnou odpovědnost za to, co se stalo Baracchiovu vnukovi. Ty přece pravdu znáš.“

„Tady nejde o pravdu, ani o vinu, ale o nenávist a zarputilost. Baracchi má svou verzi pravdy a tu mu nikdo nevymluví. Sám jsem to zkoušel několikrát. Je jako beran. Udělal jsem mu velmi lukrativní nabídku, ale on by radši nechal rodinu umřít hlady, než

aby nám prodal část své půdy. Jednání s ním nikam nevedou.“

Santo prudce vstal. „Pak je načase je znovu otevřít.“

Vtom se ozvalo zakašlání. „Jako váš právník bych vám neradil, abyste –“

„Nechci slyšet žádná ale –“ Santo zvedl obě ruce, aby ho zarazil, ale očima sledoval bratra. „Takže tvoje námitky nejsou ekonomického rázu, ale čistě praktické. Proč si myslíš, že bych měl teď couvnout? Nejsem žádný zbabělec.“

„Ne, a právě to mi dělá starosti. Ty používáš rozum a obchodní zkušenosti, zato Baracchi nemá ani jedno z toho. Jsi můj bratr,“ Cristianův hlas zazněl příškrčeně. „Giuseppe Baracchi tě nenávidí. Odjakživa to byl nelítostný a nevypočitatelný člověk. Proč myslíš, že s tebou bude teď jednat? Je to blázen.“

„Možná máš pravdu, ale taky se potýká s vážnými finančními potížemi.“

„Pochybuju, že by byly takové, aby začal jednat s Ferrarovými a vzal si od nich peníze. A jestli je zahnaný do kouta, může se chovat nebezpečně. Já vím, že jsme ten hotel udržovali hlavně kvůli matce a rodinnému sentimentu. Byl to první hotel, který náš otec koupil, ale nedávno jsem s ní o tom mluvil a ona docela rozumně řekla, že když se to nevyplatí –“

„Nic prodávat nebudeme,“ vybuchl Santo. „Mám v plánu z něho udělat moderní rezort, ale k tomu potřebuju další pozemky. Potřebujeme celý záliv. A všechno, co je kolem něj.“ Santo zaregistroval, že se jeho právník zatvářil zděšeně a zavrtěl sebou na židli, ale nevšímal si ho. „Potřebuju široké pláže pro vodní sporty. A potřebuju Beach Shack, skutečnou plážovou restauraci. Pokud vím, tak tam chodí víc hotelových hostů než do naší restaurace. Nechci

přilévat olej do ohně klanové válce, ale musím chránit naše obchodní zájmy. Hosté chodí na večeri do Beach Shack, dívají se tam na západ slunce a nám zatím utíkají zisky.“

„Tím jsme se dostali k druhému zásadnímu problému tvého plánu,“ usadil ho Cristiano přísně. „Tu restauraci vede Baracchiho dcera. Pochybuju, že by tě nenáviděla míň než její dědeček.“ Cristiano se mu zadíval zpřímá do očí. „Jak myslíš, že Fia zareaguje, až jí řekneš, že ji chceš připravit o majetek?“

Santo nemusel dlouho přemýšlet. Její reakci předem dobře znal.

A nešlo jen o dlouho trvající spor kolem pozemků, ale o jejich soukromé záležitosti. Jenže o těch neměl bratr ani tušení. V rodině, kde nikdo neměl žádná tajemství, byl jediný, který něco skrýval. A měl k tomu velmi pádný důvod, aby pravda nevyšla nikdy najevo.

Nečekaně ho zalila vlna prudkých emocí. Jen bylo těžké určit, jaké vlastně jsou. Netrpělivě se zamračil a vyhlédl oknem ven k moři. Třpytící se hladinu ale neviděl, jen dlouhé a husté vlasy Fiammetty Baracchiové, hypnotizující oči a štíhlé tělo. A vášnivost palčivější než nejostřejší chilli papriky, které rostou na ostrově.

Cristiano z něho stále nespouštěl oči. „Ta tě jistě nenávidí víc než celá její rodina.“

Nenávidí?

Santo si uvědomil, že své city nikdy neprobírali. Vlastně spolu nemluvili téměř o ničem. Ani když ze sebe strhávali jeden kus oblečení za druhým, ani když se jejich těla naléhavě dožadovala ukojení touhy. Během erotického setkání, kdy se všechno vymklo kontrole, nepromluvili ani slovo.

Instinkt mu napovídal, že Fia si ponechala tajemství také výhradně pro sebe. Stejně jako on.

Pokud šlo o něho, neměl důvod na tom cokoli měnit.

Minulost neměla v obchodním jednání místo. Šlo o budoucnost.

„Pod jejím vedením se restaurace změnila z obyčejného plážového podniku s plastovými křesílky ve vyhlášený ráj pro gurmány. Její věhlas už překročil hranice Sicílie. Říká se, že je skvělá kuchařka.“

Cristiano zavrtěl hlavou. „Santo, mám strach, že se vrháš do propasti. Tohle nemůže dobře dopadnout. Mám strach, aby někdo neztratil hlavu a nedošlo na násilí.“

Carlo, jejich právník, svěsil hlavu do dlaní.

Santo oba ignoroval, stejně jako neodbytné představy na nezkrotnou touhu, která nevybledla ani po třech letech. „Tahle nenávist trvá už příliš dlouho a nikomu neprospekla. Je načase se přes to přenést.“

„A jak?“ Cristianův hlas zazněl skřípavě. „Vnuk Guiseppeho Baracchiho, jeho jediný mužský potomek, je po smrti. Zemřel, když to plnou rychlostí napálil do stromu. Ve tvém autě, Santo. A ty čekáš, že ti jeho děda potřeše rukou a ochotně prodá pozemky?“

„Guiseppe Baracchi je taky obchodník a tenhle návrh je pro něj skvělá příležitost.“

„A to mu stačíš říct před tím, než tě zastřelí, nebo až potom?“

„Nedělej si starosti,“ zavrčel Santo.

„Možná na to nedorazí,“ sykl Cristiano, „jak znám Fiu, bude první, kdo popadne flintu do ruky.“

A to je docela možné, pomyslel si Santo zcela věcně, to je docela možné.

„Tohle je poslední okoun,“ prohlásila Fia. Přenesla rybu z grilu na talíř a přikryla ji pokličkou. Horko sálající z ohně jí zabarvilo tváře dorůžova. „Gino?“

„Gina je venku, přijel sem nějaký host v lamborghini. Víš, že má slabost pro chlápky, kteří vědí, co je to styl. Kam mám tu rybu odnést?“ Ben vzal talíře a vyvážil je v ruce. „Jak se dnes daří dědečkovi?“

„Je unavený. Vidím na něm, že není ve své kůži. Dokonce nemá ani energii na to, aby lidi sekýroval.“ Fie přešel po čele mráček starostí. Musím se jít na něj podívat, až tady skončím, připomněla si. „A jak to zvládáš ty? Řekni Gině, ať se přestane vybavovat se zákazníky a vrátí se k práci.“

„Řekni si jí to sama, já na to nemám dost kuráže,“ odsekl Ben a zamířil do jídelny. Ve dveřích se obratně vyhnul pospíchající servírce. „Dávej pozor, co děláš, nebo půjdeš nachytat další okouny,“ křikl za ní přes rameno.

„To byste nevěřili, kdo sem přijel,“ vyhrkla Gina s očima navrch hlavy.

Fia střelila pohledem po Benovi, ale její ruce už chystaly další objednávku. „Bene, prosím tě, běž už, nebo ta ryba bude studená,“ pokárala ho. Dobře si však uvědomovala, že Gina je vzrušením bez sebe a bude lepší ji vyslechnout, aby se uklidnila. Posypala hřebenatky kořením, pokapala je kvalitním olivovým olejem a vhodila na rozpálenou pánev. Byly krásně čerstvé, proto nepotřebovaly nic víc jen trochu oleje, aby vynikla jejich chuť. „Musí to být někdo veledůležitý, když sem vrazíš jako velká voda. Na celebrity tu jsme přece zvyklí, ne?“ poznamenala udiveně. Pokud šlo o ni, bylo jí lhostejné, kdo byli její hosté. Jejím úkolem bylo vařit jídlo, aby lidé neměli hlad. Nedělala mezi nimi rozdíly. Zkušeně zatřásla pánví, aby se hřebenatky odlepily ode dna, a posypala je vrstvou čerstvých bylinek a kapar. Byla hrdá na to, že její místní speciality jsou široko daleko vyhlášené svou chutí a kvalitou surovin.

Gina nakoukla škvírou dveří do jídelny. „To je prvně, co jsem ho viděla na vlastní oči,“ vyhrkla a tváře jí zrudly vzrušením. „Vypadá neuvěřitelně.“

„Ať je to kdokoli, myslím, že má smůlu, protože máme dneska plno. Nebo má rezervovaný stůl?“ Fia neúnavně kroužila pánví, aby se hřebenatky obalily ve šťávě.

„Přece ho nepošleš pryč,“ vyhrkla Gina ohromeně. „Je to Santo Ferrara. Samotný Santo Ferrara z masa a kostí. Bohužel příliš oblečený, aby člověk viděl, jakou figuru schovává pod oblekem.“ Gina mlsně obrátila oči v sloup.

Fia se zarazila. Krve by se v ní nedořezal.

Tělem se jí šířila nečekaná ochablost, zničehonic se zachvěla, jako by ji cosi bolestně píchlo. Pánev jí vyklouzla z ruky a s třísknutím dopadla na plotnu. Hřebenatky pro ni přestaly existovat.

„Jak by se odvážil!“ To není možné! Fia se v duchu ujišťovala, že se nepřeslechla. Co tím Santo sleduje? To by znamenalo katastrofu. A na tu nebyla připravená.

Jenže o pohnutkách Santa Ferrary neměla žádnou představu. Její zkušenost říkala, že je nevyzpytatelný.

„Proč by se sem neměl odvážit?“ vyhrkla Gina zaskočeně. „Mně to připadá docela normální. Jeho firma vlastní hotel na druhé straně zálivu. A o tobě se ví, že vaříš hostům skvělé jídlo.“

Gina nebyla místní, proto nepřikládala historkám o nenávisti jejich rodin takovou váhu. Jinak by se neptala. A Fia také věděla, že hotel Ferrara Beach Club patří k těm nejmenším a nejméně exkluzivním v jejich doméně. Santo nemá jediný důvod, aby mu věnoval osobní pozornost.

Fia se konečně vzpamatovala. Mám tu jídlo na

pánvi, uvědomila si a odstrčila pánev z ohně, než se začnou mušle připalovat. Udělala to ale tak neopatrně, že se loktem dotkla rozpálené hrany a ucukla. Bolest ji probrala ještě víc. V duchu se na sebe zlobila, že zapomněla na svou práci. Opatrně hřebenatky vyrovnala na talíř a předala talíř už zcela automaticky Gině. „To je pro tu dvojici na molu,“ vysvětlila jí ochraptělým hlasem. „Mají výročí a stůl si rezervovali už před rokem. Dej pozor, ať jsou se vším spokojeni. A chovej se k nim, jako by byli také celebrity. Je to jejich významná příležitost. Nechci, aby litovali.“

Gina na ni vytřeštila oči. „Ty nepůjdeš –“

„Ne, to nic není,“ mávla Gina rukou. „Dám si ruku na chvíli pod studenou vodu.“

„To jsem nemyslela. Nechápu, jak je možné, že když Santo Ferrara přijde do tvé restaurace, s tebou to ani nehne,“ špitla a zavrtěla hlavou. „Každého hosta vítáš jako krále, a když přijde skutečný král, tak ho ignoruješ. Víš vůbec, kdo to je? Ferrara. Člen rodiny, které patří nejlepší hotely na celém pobřeží. Ty pěťhvězdičkové.“

„Já vím moc dobře, kdo to je.“

„Ale, šéfko, jestli sem přišel, aby ochutnal, jak vaříš –“

„Kvůli tomu určitě nepřišel,“ usadila ji prudce Fia. *Ferrara by se nikdy neposadil k Baracchiovu stolu, protože by měl strach, že ho otrávíme*, pomyslela si. Neměla tušení, kvůli čemu přišel, a to ji zneklidnilo ještě víc, protože pak by to znamenalo, že neví, na co se má připravit.

Jak to že sem přijel bez ohlášení? Bez varování. Muselo ho sem přivést něco opravdu velmi vážného.

Pozvolna se jí zmocňoval strach. *Ne, pomyslela si divoce, to přece nemůže být pravda.*

Santo přece nic neví.

Jak by mohl!

Fia roztočila kohoutek studené vody a strčila loket pod proud. Chlad ji uklidnil. Třeba je to jen rutinní návštěva. Nebylo by to poprvé, co Ferrarové nabízeli olivovou ratolest ke smíru. Vystřídala se tu celá rodina a její dědeček pokaždé tu ratolest popadl a rozlámal na kusy. Od smrti jejího bratra to ani jinak možné nebylo. Žádné kontakty. Žádné usmírování.

Proč ale teď...

Fia sáhla automaticky nad hlavu a utrhla z věnce paličku česneku. Pěstovala ho na vlastní zahradě. A nejen česnek, bylo tam místo pro bylinky a zeleninu. Práce na zahradě ji uklidňovala – stejně jako vaření. Dodávalo jí to pocit jistoty a bezpečí. Byl to její domov, který jí zajišťoval živobytí. Obklopila se lidmi, kteří vytvářeli dojem, že má skutečnou rodinu. Sáhla po nejoblíbenějším noži a pustila se do sekání česneku. V duchu ji napadlo, jak by se zachovala, kdyby byla situace úplně jiná. Jenže takhle bylo v sázce příliš mnoho...

Mohla bych se chovat odměřeně. Jako bychom se viděli prvně v životě...

„Dobrý večer, Fio,“ zaznělo od dveří. Fia trhla hlavou a nůž zůstal viset hrozivě ve vzduchu. Neuvěřitelné bylo, že vlastně neznala jeho hlas. Ale zato znala jeho oči jako dvě hluboké studně, které si ji teď pozorně měřily. Na první pohled z nich sálala bystrost a inteligence, ale také bezohledná cílevědomost. Byly to oči muže, který obratně manévroval v nemilosrdném prostředí obchodu, a očividně mu to přinášelo uspokojení. Byly to ale stejné oči, které se hladově vpíjely do jejích, když se k sobě jejich těla vášnivě tiskla, když ze sebe strhávali oblečení a hleděli uspokojit palčivou vášeň.

Tři roky od jejich setkání mu přidaly na mužnosti,